

РЕШЕНИЕ

№ 3772

гр. София, 10.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Красимира Проданова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2675** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Столична Дирекция на Вътрешните работи – Отдел „Пътна полиция” срещу съдебно решение от 15.02.2021г. по НАХД № 223/2021 г., постановено от СРС, НО, 93-и състав, с което се отменя наказателно постановление № 18-4332-023354 от 27.11.2018 г. на началник група отдел „ПП” - СДВР, с което на Б. В. Й. са наложени административни наказания: глоба в размер на 50 (петдесет) лв. на основание чл. 183, ал.4, т.7 пр.1 от ЗДвП за нарушение на чл.137а ал.1 от ЗДвП ЗДвП и глоба в размер на 20 (двадесет) лв. на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 190 ал.3 от ЗДвП.

В жалбата си жалбоподателят твърди, че оспореното съдебно решение е незаконосъобразно, постановено при неправилното приложение на закона, тъй като твърди, че неправилно СРС е приел, че в конкретния случай са налице медицински причини, които освобождават наказаното лице от задължението да използва обезопасителен колан. Иска оспореното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се потвърждава НП. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация Б. В. Й., редовно призована, не се явява и не изпраща

представител в открито съдебно заседание. В депозиран отговор на касационната жалба изразява становище за законосъобразност на постановеното съдебно решение. Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за основателност на жалбата.

Административен съд - София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

За да постанови съдебния акт, предмет на касационен контрол, СРС е установил следната фактическа обстановка: На 23.09.2018 г. около 20,30 ч. в [населено място] В. Й. управлявала лек автомобил, марка „С. И.” с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока към[жк]без поставен обезопасителен колан. Срещу стокова база „И.“, младши автоконтрольор в ОПП - СДВР, констатирал нарушенията и спрял Й. за проверка. При нея било установено също, че същата не е изпълнила задълженията си по чл. 190 ал.3 от ЗДвП. В хода на проверката срещу нея е съставен акт за установяване на административно нарушение за нарушение на чл. чл.137а, ал.1 и чл. 190, ал.3 от ЗДвП. Въз основа на съставения акт, на 27.11.2018 г. било издадено и процесното наказателно постановление при идентичност на отразените в него обстоятелства.

Относно нарушението на чл. 137а, ал.1 ЗДвП, съдът е приел, че в конкретния случай е приложима разпоредбата на чл. 137а ал. 2 т. 2 от ЗДвП и че по отношение на наказаното лице е налице физическо състояние, което не позволява използването на обезопасителен колан. В останалата част районният съд също е отменил НП, като е обосновал, че нарушението по т. 2 практически е лишено от описание на обстоятелствата, при които е извършено, което е довело до нарушаване на изискванията на чл.42, т.4 и чл. 57 ал.1, т.5 от ЗАНН.

Настоящият съдебен състав не споделя изцяло изложените правни изводи на районния съд.

Относно визираното в пункт втори нарушение, настоящият касационен състав счита, че решението е правилно. В решението на СРС е посочено, че има противоречие в АУАН, като първо е посочено, че лицето не е изпълнило задължението си по чл.190, ал.3 от ЗДвП, а деянието е квалифицирано по реда на чл.157, ал.6 от ЗДвП. В НП административно наказващият орган не е приел правната квалификация на чл. 157, ал.6, а в обстоятелствената част от обективна страна е въвел част от признаците съответстващи на правната норма на чл. 190, ал.3, като не е изпълнил задължението да посочи санкционния акт, с който се обвързва твърдението за нарушението на посочената норма. Тези изводи се споделят от настоящата инстанция.

Съгласно чл. 157, ал. 6 ЗДвП при съставяне на акт за нарушение по този закон контролният талон се отнема и се връща на водача след изпълнение на задължението по чл. 190, ал. 3 ЗДвП, като актът за нарушението заменя контролния талон за срок до един месец от издаването му.

В случая с избрания от актосъставителя начин на формулиране на деянието на жалбоподателя като нарушение на чл. 157, ал. 6 ЗДвП не е индивидуализиран по никакъв начин АУАН /номер, дата на издаване и др./, след изтичането на чийто срок

жалбоподателят управлява МПС, нито кога е връчен този АУАН, респ. от кога започва да тече едномесечния срок, в който водачът може да управлява с АУАН заместващ контролния талон, както и има ли издадено въз основа на този акт наказателно постановление.

В случая в съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП не са изложени необходимите фактически твърдения, които да позволят на съда да извърши проверка за извършено от жалбоподателя нарушение на чл. 157, ал. 6 ЗДвП.

Липсата на пълно и прецизно фактическо описание на нарушението, съдържащо всички съставомерни елементи на санкционираното деяние винаги води до нарушаване с висок интензитет на правата на наказаното лице и предполага отмяна на санкционния акт.

Настоящият състав намира, обаче че СРС неправилно е приел, че в случая не е извършено нарушение по чл. 137а, ал.1 ЗДвП, за което не е следвало да се ангажирана отговорността на Б. В. Й., по следните съображения:

Нормата на чл.137а, ал.1 ЗДвП поставя изискване към водачите и пътниците в моторни превозни средства, когато са в движение, да използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Текстът на разпоредбата се отнася до ППС от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3. В случая, видно от АУАН, нарушителят е управлявал лек автомобил, който попада в категория М. Изрично е посочено, че автомобилът е оборудван с колан, поради което водачът е имал задължението по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП. Изключение от посоченото задължение е предвидено за определени категории водачи, изчерпателно изброени в ал. 2 на посочения текст.

Разпоредбата на чл. 137а, ал.2, т.2 от ЗДвП предвижда, че обезопасителен колан могат да не използват лицата, чието физическо състояние не позволява това. В административнонаказателната преписка действително се съдържа Епикриза от Клиника за пластична хирургия с изх. № 183 д-р Н. Г., видно от която Й. е постъпила в клиниката и е претърпяла операция, изразяваща се в подмяна на гръдни силиконови импланти. Основателни са обаче възраженията на касатора, че от медицинския документ, издаден преди повече от пет месеца от датата на извършената проверка не може да се обоснове извод за необходимост лицето да не използва предпазен колан при шофиране. Това е така, тъй като от посочения документ по никакъв начин не се установява наличие на усложнения от направената оперативна интервенция, които да са причина Й. почти половин година след това да не слага обезопасителен колан. Същата, видно от епикризата не е имала и придружаващи заболявания. Отделно от това по делото липсват доказателства, че лицето е било в обективна невъзможност да постави колана, с който е бил оборудван автомобилът й. Следва да се отчете и обстоятелството, че по време на извършената проверка никакви аргументи от медицинско естество не са били представени на проверяващия орган, поради което същият не е могъл да знае дали физическото състояние на лицето позволява или не използването на обезопасителен колан. В тази връзка, основателно е възражението на касатора за неправилна преценка на СРС относно ангажираната отговорност на Б. В. Й. за нарушение на чл. 137а, ал.1 от ЗДвП.

Като е приел, че нарушението по пункт първи от НП е неустановено и недоказано и го е отменил в тази част, СРС е постановил неправилно решение, което в тази му част следва да бъде отменено. След отмяната му и на основание чл. 222, ал. 1 АПК касационният съд следва да се произнесе по съществото на спора. При осъществяване

на това свое правомощие и по изложените по-горе съображения настоящият състав на съда намира, че оспореното наказателно постановление е законосъобразен акт в частта му по пункт първи и в тази част следва да бъде потвърдено.

От касатора се претендират разноски за юрисконсултско възнаграждение. С оглед изхода на спора - жалбата е частично основателна, на основание чл. 63, ал. 3 ЗАНН във вр. с чл. 143, ал. 1 АПК съдът намира, че следва да присъди на касатора юрисконсултско възнаграждение в минимален размер на 80 лв. на основание чл. 63, ал. 3 и, ал. 5 ЗАНН във вр. с чл. 37 ЗПП във вр. с чл. 27е НЗПП.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение /без номер/ от 15.02.2021 г., постановено по НАХ дело № 223/2021 г. на СРС, НО, 93-ти състав, в частта, в която НП № 18-4332-023354 от 27.11.2018 г. на началник група отдел „ПП” - СДВР е отменено по пункт първи, е и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление НП № 18-4332-023354 от 27.11.2018 г. на началник група отдел „ПП” - СДВР, в частта по първи пункт, в която за нарушение на чл.137а ал.1 от ЗДвП и на основание чл. 183 ал.4, т.7 ЗДвП, на Б. В. Й. е наложено административно наказание глоба в размер на 50,00 лева.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 15.02.2021 г., постановено по НАХ дело № 223/2021 г. на СРС, НО, 93-ти състав в частта, в която НП № 18-4332-023354 от 27.11.2018 г. на началник група отдел „ПП”-СДВР е отменено по пункт втори, която за нарушение на чл.190, ал.3 ЗДвП и на основание чл. 185 ЗДвП, на Б. В. Й. е наложено административно наказание глоба в размер на 20,00 лева.

ОТМЕНЯ Решение /без номер/ от 15.02.2021 г., постановено по НАХ дело № 223/2021 г. на СРС, НО, 93-ти състав, в частта за разноските и вместо него постановява:

ОСЪЖДА Б. В. Й. ДА ЗАПЛАТИ на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 /осемдесет/ лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

